

לשכת מנכ"ל
 ט' אייר תשע"ב
 01 מאי 2012

פרוטוקול מספר 02/2012
מוצאי יום הזיכרון לשואה ולגבורה, 19/04/2012 "יד ושם", ירושלים

מישיבת מועצת עיר מיוחדת שהתקיימה ביום חמישי, כ"ז ניסן תשע"ב, 19/04/2012 ב "יד ושם" בירושלים.

נוכחים:

ראש העיר	מר נחום חופרי,
סגן ראש העיר	מר יואל עזרזר
סגנית ראש העיר	גב' רונית ויינטראוב
חבר מועצה	מר אריה פרידמן
חברת מועצה	גב' בלה צור
חברת מועצה	גב' דבי סלוצקי
חבר מועצה	מר דן ברוך
חברת מועצה	גב' דחורה כהן
חבר מועצה	מר מיכאל רייזמן
חברת מועצה	גב' מלי פולישוק בלוך
חברת מועצה	גב' עדית דיאמנט
חברת מועצה	גב' סימה פרי
חבר מועצה	מר צבי נדב רוסלר
חברת מועצה	גב' שוש לוי
חבר מועצה	מר שי אבן
חבר מועצה	הרב שמואל וייס

מוזמנים:

מנכ"ל העירייה	מר אבי לאופר
	פורום ראשי אגפים

נעדרו:

סגן ראש העיר	איתן גינזבורג
חבר מועצה	אילן כהן
חבר מועצה	מר משה הרשקוביץ

ישיבת מועצת העיר המיוחדת נערכה במוצאי יום הזיכרון לשואה ולגבורה ב"יד ושם" ביחשלים לאחר סיור מודרך שקיימו חברי מועצת העיר במוזיאון. לסיור ולישיבת המועצה הוזמנו והשתתפו ראשי האגפים בעירייה.

לישיבה הוזמנו והשתתפו מר נתן איתן, מנכ"ל "יד ושם" וגב' נעמה גליל, מנהלת מחלקת ההדרכה של "יד ושם".

ראש העיר:

אני מתכבד לפתוח את ישיבת מועצת העיר המיוחדת שבחרנו לקיים היום, ביום הזיכרון לשואה ולגבורה, ב"יד ושם" ומודה למר נתן איתן, מנכ"ל "יד ושם" על שנעתר להזמנתי להשתתף בישיבה זו. אני מבקש להודות לנעמה גליל, מנהלת מחלקת ההדרכה, על הסיור המרגש והמיוחד שחווינו כאן היום, לאחר יום עמוס בטקסי זיכרון ברעננה שהתחילו אמש בעצרת העירונית ונמשכו הבקר בבתי הספר וברחבת בית "יד לבנים".

אני מזמין את מר נתן איתן, מנכ"ל "יד ושם" אלי"מ במיל. ולשעבר סגן קצין חינוך ראשי בצה"ל, לשאת דברים.

מר נתן איתן:

"יד ושם" היא רשות ממלכתית על-פי החוק. יום הזיכרון לשואה ולגבורה נקבע לכוז' בניסן, מועד הסמוך לפרוץ מרד גטו וארשה (שחל ב-ד' בניסן). הוא מתקיים מידי שנה בין פסח ליום העצמאות – בין שואה לבין תקומה.

"יד ושם" הוא קמפוס, אשר בשעריו באים יותר ממיליון אורחים ומבקרים מידי שנה. יש בו בית-ספר, כיתות לימוד, מכון מחקר, הספרייה הגדולה בעולם בנושא השואה והוא מהווה, בהרבה מקרים, חלון הראווה של מדינת ישראל.

אנו מתמודדים עם אתגרים גדולים ומרכזיים ובהם:

שאלת הזיכרון – כיצד בדור, שבו הולכים ומתמעטים ניצולי השואה והעדויות האישיות, נצליח לשמר את זיכרון השואה. לכן, אנחנו מטפחים את הטקסים הריטואליים, את מערכת החינוך, התיעוד בוידיאו של ניצולים תוך כדי עבודה "נגד הזמן" ותוך קשיים ואילוצים תקציביים, וכמובן – המשימה הגדולה של איסוף שמות הניספים. עד היום אספנו 4.1 מיליון שמות ואני חושש שלעולם לא נגיע ל- 6 מיליון שמות, אבל נעשה כל מאמץ להגדיל מספר שמות הניספים. בשנים האחרונות פרצנו לשני מגזרים חשובים מהם אנו אוספים שמות – המיגזר החרדי והמיגזר הרוסי. שני נושאים נוספים שאנו מתמודדים איתם הם - האחד הכחשת השואה והשני – נושא הטכנולוגיה.

באתר "יד ושם" יש 140 מיליון מסמכים ומבקרים בו 12 מיליון איש בשנה. 80 אחוז מהם מחו"ל. האתר כתוב בארבע שפות עיקריות אבל בסה"כ יש בו חומרים ב- 17 שפות. מאידך, זהו אחד האתרים הכי "מותקפים" בעולם.

האתגר שלנו להתחדש. להיות בגוגל, בפייסבוק, בטוויטר. כי אם לא נגישים – לא ניהיה קיימים.

המחקרים מלמדים כי ההתעניינות בשואה רק הולכת וגדלה. גם בארץ וגם בעולם. למשל, אנחנו מקיימים כל שנה 30 סמינרים של לא-יהודים המגיעים מאירופה. וזו רק דוגמא. מאידך, אנחנו בהחלט מודאגים מהניסיונות לטשטש את ייחודיות השואה. מעולם לא היתה תופעה של השמדת עם שלם בלי סכסוך, בלי כיבוש, בלי מלחמה בין עמים. אם הייתה נאיביות להאמין שהעולם למד מהשואה, לא כך היא. היו טרגדיות קשות לעמים גם אחרי השואה. אבל הניסיונות שקיימים

בעולם להעמיד את השואה בשורה אחת עם טרגדיות אלה – היא מסוכנת ועלולה לבטל את ייחודיות השואה. בקנדה היתה כוונה להקים מוזיאון לזכר השואה בכספי תורם יהודי ובסופו של דבר הרעיון נגנז כי הכוונה היתה להופכו למוזיאון לזכויות האדם, כאשר מקומה של השואה מצטמצם באופן משמעותי. במדינות רבות באירופה יש היום מגמה להציג רבים כמצילי יהודים בתקופת השואה. כולם ניהו "חסידי אומות עולם". זהו ניסיון לכסות את ערוותן של מדינות אירופה על התנהלותן בתקופת השואה. וזהו אתגר נוסף, מאד גדול שבו אנו מתמודדים.

ראש העיר:

אני מודה למר נתן איתן על הדברים ומבקש להעניק לו בשם כולנו את מדליית העיר רעננה. (ראש העיר מעניק לו את מדליית העיר).

אני מזמין את גב' נעמה גליל, מנהלת מחלקת ההדרכה ב"יד ושם", לספר על פרוייקט "נצר אחרון".

גב' נעמה גליל:

ברעננה הוקמה לפני שנים אחדות אנדרטת "נצר אחרון" ומספר בתי ספר עסקו בנושא. לכן, חשוב לי להביא בפניכם מעט מהנושא הזה.

גב' גליל מציגה את הפרוייקט במצגת – "נצר אחרון" הם פליטי שואה, שרידים אחרונים למשפחותיהם שהוכחדו בשואה, אשר בתום המלחמה עלו לארץ ומייד עם ירידתם מהאונייה גוייסו למלחמת העצמאות. במהלכה נפלו בקרב ולא נותר זכר למשפחותיהם ואין אפילו מי שיאמר עליהם קדיש. במקרים רבים אפילו אין לנו את שמותיהם המלאים ואת שמות המשפחה שלהם. "יד ושם" התגייס לאתר את שמותיהם, תולדותיהם ולהנציח את זכרם. למהלך הזה חברו מספר בתי ספר בארץ, ביניהם ברעננה.

ראש העיר:

אני מבקש שוב להודות לנעמה על הסיור המאלף. הייתי פעמים רבות ב"יד ושם" וגם במסעות לפולין ומעולם לא חוויתי חווייה כל כך מרגשת כמו היום בסיור איתך. ואני מבטא בכך את הרגשת כולנו. הרבה תודה לך נעמה על עבודת הקודש שאת עושה בהנחלת תודעת השואה ובעיקר לבני הדור הצעיר.

אני מזמין את מר צבי נדב, חבר מועצת העיר, אשר היה ילד במלחמת העולם השנייה, להביא את סיפורו בתקופת השואה.

מר צבי נדב:

נולדתי באנטוורפן בשנת 1937. למשפחה ציונית מסורתית. אבי היה סוחר פחם, היחיד בקהילה היהודית של אנטוורפן, שמנתה 15,000 איש. אבי היה בארץ בין השנים 1922-1929, אבל עקב המשבר בארץ, חזר לפולין, מתוך כוונה לשוב ולחזור בעתיד לארץ. משם עברו לאנטוורפן. היה זה בית יהודי בורגני, בו דיברו עברית. אחותי נולדה שבע שנים לפני.

ב-1940, כשהגרמנים פלשו לבלגיה, כמו הרבה משפחות יהודיות, ברחו גם משפחתי לצרפת עם צרור מחפצינו. אבל, כשהגענו לגבול צרפת בצפון, קרוב לדנקיקרק, איזור שכבר היה בשליטה גרמנית, הגיע אל שיירת הפליטים קצין גרמנים ובנועם לשונו, שהגרמנים אינם ברברים וליהודים לא יאונה להם כל רע, שיכנע אותנו לשוב על עקבותינו. כך חזרנו לאנטוורפן. בהדרגה החל להפעיל גזרות על היהודים – למסור הרדיו, למשל, ועד ענידת הטלאי הצהוב.

עד 27 ביולי 1942 אינני זוכר שום דבר דרמטי. אבל, אז, באותו הלילה, נשמעו דפיקות על דלת ביתנו ותוך שניות עולמנו התהפך. בפתח עמדו חמישה שוטרים בלגים ובראשם קצין והורו לנו

לארוז תוך 10 דקות את חפצינו ולבוא איתם. הייתי בן חמש ואני זוכר את הרגע הזה. אבי התחיל לארוז וארוז גם יהלומים בקופסה קטנה ומסר לאמי ואמר "מעבודה קשה אף אחד עוד לא מת", התעקש להתעכב כדי לשלם הוראת תשלום לחברת החשמל. אבל אמי הרגישה, שאם אנחנו הולכים איתם, לעולם לא נחזור. היו לה חושים חדים. אבי, לעומתה, התייחס לשמועות על גורל היהודים, כאילו זו תעמולה. לכן, אמי דאגה מראש שלאחותי ולי יהיו תעודות ששנינו חולים במחלה מדבקת. כולם ידעו שילד חולה איננו עולה על טרנספורט. זה היה הכלל. הרופא הבלגן, שהנפיק לה את האישורים האלה הסתכן בכך. ברגע שהציגה לקצין הבלגי את תעודות המחלה שלנו, קבע שאנחנו, הילדים, נישאר ואילו הורי חייבים לבוא איתנו. ואז החלה אמי לדבר אל לבו שאיננה יכולה להשאיר את הילדים לבדם ולנסוע למחנה עבודה. הקצין הסכים שתצטרף אליו לתחנת המשטרה לקבל אישור להישאר ומשהגיעו לתחנה לחש לה להימלט, לקחת את הילדים ולברוח. וכך אכן עשתה אמי. לקחה את אחותי ואותי ונמלטנו למקום מיסתור, שאמי דאגה להכין מראש, אצל זונה בנמל. הלכנו לשם בלילה ובתחנת החשמלית ראיתי קבוצת גברים ובתוכם את אבי, השכנים והחברים היהודים שלנו. ורק אנחנו לא היינו איתם. ואני זוכר כמה רציתי להצטרף אליהם ואת אימי שבשום פנים לא הסכימה לכך.

שנים ארוכות היה לי סיוט שחזר שאני רוצה להגיע לאיזה שהוא מקום וחסר לי מסמך ואינני יכול להגיע אליו. רק אחרי עשרות שנים, ב-1992, בכנס של "הילדים המוסתרים" שנערך בניו-יורק, בלילה, התעוררתי והבנתי לראשונה שהסיוט הזה נולד באותו הלילה. רציתי להצטרף לאבי והיתה חסרה לי תעודה. למזלי, כמובן, לא הצטרפתי לקבוצה הזו, שנשלחה כאיש אחד למחנה מכלן, שהיה מחנה מעבר, ובתחילת אוגוסט עלו כולם לטרנספורט השביעי, מתוך 13 טרנספורטים שיצאו מבלגיה, היישר אל תאי הגזים של אושוויץ. בטרנספורט הזה היו 70 ילדים. אבי, שרד את אושוויץ ונורה למוות ביום השחרור של המחנה.

הגענו לגברת הזו בנמל ושהינו אצלה שבועיים באוירה של גרמנים שיכורים וחוגגים. למזלנו נראינו כמו בלגים. לא היה לנו מה לאכול וניזונו מכולורבי משדה סמוך. מאז אינני מסוגל לאכול כולורבי. אמי שהתה בתקופה זו אצל מורה בלגי מבית הספר היודי כי היתה פליטה מפולין ולא ידעה את השפה והיה חשש שתתגלה זהותה. אחרי שבועיים, משחזר בעלה של הזונה ולא הסכים שנישאר אצלם, העבירו אותנו לאמי, שבינתיים יצרה קשר עם המחתרת וביקשה שיעבירו אותנו למקום מבטחים.

צריך לזכור שבבלגיה חיו לפני המלחמה 67,000 יהודים. 38,000 מתוכם שרדו ובתוכם 4000 ילדים. בבלגיה, המחתרות, הכנסייה, המפלגה הקומוניסטית והמלכה – כולם הבינו שאם הגרמנים לוקחים ילדים יהודים למחנות עבודה, זה לא נראה נורמאלי. והם החליטו להציל ילדים יהודים. המוני ילדים יהודים הוסתרו בבלגיה במינזורים, בבתי ילדים בחסות המלכה-האם, על-ידי המחתרות ועוד. ואכן, נציגי המחתרת לקחו אותנו בנסיעה ברכבת לאיזור מיוער בארדנים הבלגיים, שמאוכלס בעשרות כפרים קטנים, והעבירו אותנו לכפר קטן ליד הנהר. ליהודים אסור היה לצאת מהערים הגדולות – אנטוורפן, בריסל, ליאג. אמי הצטרפה אלינו לכפר זה ושהינו בו תקופה קצרה עד ששכנה פלטה ואמרה לאמי שהיא יודעת מי היא. משם העבירה אותנו המחתרת לכפר קטן בשם ארברה-ריבייר ושם שהינו עד סוף המלחמה. בכפר הזה ראש המועצה, הכומר, המורה – כולם היו במחתרת ושנאו את הגרמנים. הם הבינו שצריך להסוות אותנו בתוך האוכלוסיה. לימדו אותי תפילות נוצריות ומהר מאד נעשיתי ממש עוזרו של הכומר. הבנתי באינסטינקט שהתחפוש הזו חשובה לי כי אם אראה ואתנהג כילד נוצרי, הנאצים לא יתפשו אותי. הייתי ילד עירוני שנחת בכפר. זה היה עבירי גן עדן. אחותי היתה נוסעת כל שבועיים ברכבת לבריסל עם 2 יהלומים תמורתם קיבלה כסף מבעל הבית (הבלגן) שלנו שהיה יהלומן וכך עברנו את התקופה.

הסיפור שלי איננו סיפור דרמטי. הגענו למקום מבטחים, אבל 12 ק"מ שם היה החפ"ק הגרמני. והגרמנים היו נוהגים לעבור בכפר לבקש ביצים וחלב. היינו אז בפאניקה אדירה. כי הם חיפשו יהודים. בכל האיזור היו 67 משפחות יהודיות שהוסתרו. הכומר סיכן את עצמו וכל מי שעזרו לו סיכנו עצמם כי אם היו נתפשים, היו מוציאים אותם להורג. והם בכל זאת בחרו להסתיר אותנו. חיינו כמו על לוע של הר געש. הלכתי לבית הספר. הייתי תלמיד טוב ונהפכתי לנוצרי טוב. עד שבשנת 45 הגיעו המשחררים האמריקאים. אני זוכר זאת, כאילו הם יצאו מסרט הוליוודי. הם באו בגיפים מבריקים בבגדי א', ואני, הילד היהודי, הייתי היחיד שמצא דגל בלגי והושיבו אותי על הגיף וכך נכנסנו לכפר. עברנו ליד פסל מריה הקדושה ולחשתי לאימי: "תראי אמא במה הם מאמינים, בפסלים". זה היה המשפט היהודי הראשון שאמרתי אחרי השחרור. מזה אני מבין שידעתי כל הזמן שאני משחק.

במהלך כל התקופה הזו היו לי שני רגעים מאד קשים: כשלקחו את אבא וכשחזרנו לאנטוורפן והתחלנו לחפש את אבא. היו רשימות של אנשים המחפשים את קרוביהם. ומידי יום היו מגיעות רכבות של מי ששרדו ובאנו יום יום לתחנת הרכבת להמתין לאבא. עד שפגשנו מישהו שהיה עם אבא באושוויץ וסיפר לנו שאבא נורה ביום השחרור.

יצאתי מכל זה גם אופטימי. כי מלבד הרוע, פגשתי גם בטוב לבם של כפריים פשוטים. כומר, שמעולם לא הטביל אותי ובלגים רבים שעזרו להציל ילדים יהודים. סיפור הצלתי הוא שילוב של מקריות, אומץ לבה של אמי וטוב לבם של כפריים בלגים. לפני שנתיים חזרתי לכפר הזה ואחרי 67 שנים עשינו מפגש של הכיתה שלי. מועצת הכפר קיבלה אותי והבאתי לשם מתנות מעיריית רעננה, שקיבלתי מראש העיר. והחלטתי שאני עושה שם תערוכת ציורים של הכפר, כפי שאני זוכר אותו מילדותי, כמחווה של הצדעה לכפר. ומועצת הכפר כבר נתנה לכך אישור והעמידה לרשותי את הגלריה המקומית וביולי 2013 תתקיים שם התערוכה.

ראש העיר:

תודה לך צבי. ריגשת אותנו מאד. אתה אחד הניצולים עם החשיבה הכי צעירה והכי אופטימית שאני מכיר.

אין ספק כי הביקור כאן היום הוא מטלטל בעוצמתו. במקום הקשה והחשוב הזה, כמעט לכל אחת ואחד מאיתנו יש קשר משפחתי לשואה, זיכרון כואב שהוא נושא עמו.

הביקור כאן מחזיר אותי לימי בבית הילדים בקיבוץ המעפיל בו גדלתי. קיבוץ שהוקם בשנת 1946 על ידי ניצולי שואה. סיפור הקמת הקיבוץ הוא פלא בעיניי עד עצם היום הזה: כיצד הצליחו אותם שורדים בעור שיניהם לאסוף עצמם, לגייס כוחות ומשאבים נפשיים, כמעט שנה מתום מלחמת העולם השנייה, ולהקים חיים חדשים בארץ זרה. זוהי גבורה יהודית. אומץ וניצחון הרוח האנושית אף על פי כן ולמרות הכול.

בבית הילדים בו שהיתי, טיפלה בנו פאני המטפלת ששרדה את התופת ואת הניסויים הקשים שעשה בה מנגלה יימח שמו. בשנים אלה, שנות החמישים, אף אחד לא ממש דיבר על השואה. הנושא היה טאבו. בשנות בגרותי, כשנחשפתי לסיפור האיש, יכולתי לפתע פתאום להבין את התנודות העצומות, שחווינו כילדים ביחס שלה כלפינו - יחס שנע כל הזמן בין חיבוק אדיר לקשיחות נוראית.

אמא שלי, מרים, שהוריה ניספו בשואה, הוברחה לישראל בגיל 16, כשהיא לבדה בעולם. בשנות ילדותי בכל ימי הזיכרון לשואה אמי הייתה מתעטפת בעצב גדול, מתכנסת בתוך עצמה ואיש לא יכול להתקרב או לדבר.

בשנת 2,000 - עשר שנים לפני מותו של אבי נסענו יחד שנינו למסע שורשים לגרמניה. צעדנו יחד ברגל מהבית שלו בעיר רטיבור לבית הספר והוא סיפר לי כיצד הנאצים היו מציקים לו ואורבים לו לאורך הדרך. זה היה רגע מאוד אינטימי בינינו שאנצור אותו עד יומי האחרון.

67 שנה לאחר סיום מלחמת העולם השנייה ששינתה לחלוטין את פני האנושות, אני חושב על הנוער שלנו, אותם חבריה צעירים חדורי אמונה ולהט וליבי נמלא

אופטימיות וגאווה. אותם בני נוער יכולים לחלום, להעז ולהוביל, בזכות העובדה שיש לנו מדינה, בית לעם היהודי המאפשר להם כל זאת.

יחד עמכם כאן הערב נאמר: נהיה חזקים, בטוחים ונזכור תמיד את מי שבזכותם אנו כאן במדינת ישראל. יהי זכרם של אחינו, ששת המיליונים, ברוך!

אנחנו חותמים כאן, בישיבת מועצת עיר מיוחדת זו, קצת יותר מ-24 שעות של ציון הזיכרון לשואה ולגבורה. אני מבקש להודות כאן לרונית ויינטראוב, סגנית ראש העיר ולפאני נחמנה, מנהלת האגף לתרבות נוער ופנאי על העצרת המרגשת אמש. היום השתתפתי בשני טקסים: האחד, בתיכון אוסטרובסקי, שבו מארגני הטקס היו התלמידים שחזרו מהמסע לפולין והשני, בחטיבת השרון, שבו תלמידי כתות ז' הכינו את הטקס. הם עוסקים בנושא השואה כבר מתחילת שנת הלימודים במסגרת עבודת "שורשים". וכל כנה עלתה והקריאה את שמות הניספים, שעליהם עשו את עבודתם. שני טקסים מאד מאד מרגשים.

ואני רוצה כאן להתייחס לביקורת המוטחת בנושא שיעורי המחנך ואינם מבינים את ההשקעה הגדולה והחשובה בחינוך הערכי לתלמידים. בבתי הספר שלנו נעשית עבודה מאד משמעותית בנושא החינוך הערכי. לא רק בהתייחס לשואה, גם מתוך השליחות לבנות עולם טוב יותר. לא רק לחנך להיות מדינה חזקה אלא להיות אנשים שוחרי שלום וזכויות אדם, דבר שהשואה מלמדת בצורה הכי דרמטית.

יבואו על הברכה מנכ"ל העירייה, אבי לאופר, שהגה את רעיון הביקור היום ב"יד ושם" ופרי נתיב, סמנכ"ל למינהל וקיימות והצוות שלה, שלי בלוטמן ודינה עמית, על הביצוע. אין כאן ולו אחד, שאיננו קשור בדרך כזו או אחרת, לשואה. וכולנו היינו ב"יד ושם" לא פעם. אבל, היום, כמו שזה היה היום, מעולם לא חוויתי. זה היה מרתק ובמיוחד מרגש. ואני חושב שאני מבטא את הרגשת כל הנוכחים.

אנחנו יוצאים מכאן בהרגשה אופטימית. יש לנו מדינה וצבא ואנחנו אדונים לגורלנו. וטוב שכך. אבל עוד נותר לנו לפעול כדי שניהיה גם חברה צודקת בצד היותנו חברה חזקה. האם יש מי מחברי המועצה שמבקש לומר דברים?

גב' מלי פולישוק-בלוך:

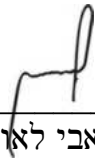
אני רוצה להודות על האירוע הזה. מבחינתי הוא אירוע מיוחד במינו. אני מבקשת להודות ליוש ליון, שהתעקשה על האירוע לציון שמות הניספים. חלק ניכר ממשפחתי נרצחו בעיירה בליטא. אני ראייתי את סבי דוד בכאבו. וזה מה שגורם לי לבכות כל פעם וזה מה שגורם לי להיות נבחרת ציבור. רק בגלל זכרו של סבי והמשפחה שלי. כדי שזה לעולם לא יקרה שנית. כדי שארבעת ילדי אף פעם לא יחוו דבר דומה.

ראש העיר:
תודה מלי. דרורה בבקשה.

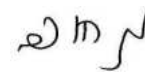
גב' דרורה כהן:
אני זוכרת חווייה שחוויתי בהיותי בתיכון. מוכר גלידה בת"א, שעמד בניסיון. שגוע עם ילדיו בגטו. ועל המדרכה פרוסת לחם מרוחה בחמאה וכלב מרחרח אותה. וגוי, שרצה לראות בהשפלת היהודי. והוא עמד בניסיון. עם הסיפור הזה אני הולכת. עם הגאוה היהודית.

ראש העיר:
אני מודה לחברי מועצת העיר, לראשי האגפים שהשתתפו היום איתנו בסיור ובישיבת המועצה המיוחדת ב"יד ושם". שוב תודה לפרק, לדינה ולשלי. אני מתכבד בזאת לנעול את הישיבה. תודה ולילה טוב.

רשמה: פרי נתיב, סמנכ"ל למינהל וקיימות

אבי לאפר
מנכ"ל העירייה

נחום חופרי
ראש העיר